

Sygn. akt V CSK 495/19

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości
Przedsiębiorstwa Budownictwa Przemysłowego [...] S.A.
w upadłości likwidacyjnej w W.

przeciwko [...] Szpitalowi - SP ZOZ w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 marca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności

wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Syndyk masy upadłości [...] Przedsiębiorstwa Budownictwa Przemysłowego [...]” S.A. w upadłości likwidacyjnej wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 marca 2019 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W uzasadnieniu tego wniosku skarżący podniósł, że istnieje potrzeba wykładni budzącego poważne wątpliwości art. 98 ust. 1 i 2 prawa upadłościowego w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2016 r., w szczególności odnośnie wpływu tego artykułu na ustawowe lub umowne prawo kontrahenta upadłego do odstąpienia od umowy o roboty budowlane nabyte przed ogłoszeniem upadłości.

W związku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy uwzględnić, że zgodnie z przyjmowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28

marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, nie publ.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, nie publ.).

Skarga kasacyjna nie zawiera argumentów uzasadniających wystąpienie w sprawie tak rozumianej przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przede wszystkim należy uwzględnić, iż do wskazanej wyżej kwestii odniósł się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 sierpnia 2016 r. (II CSK 733/15, Biuletyn S.N. 2016/10/10-11). Przyjął w nim, że art. 98 ust. 1 i 2 p.u. nie narusza ustawowego czy umownego prawa kontrahenta upadłego do odstąpienia od umowy, nabytego przed ogłoszeniem upadłości, chyba, że syndyk zażąda jej wykonania, a postanowienie umowy, stanowiące podstawę odstąpienia, jest bezskuteczne w stosunku do masy upadłości na podstawie art. 84 ust. 1 p.u. (konsekwencje decyzji syndyka o wykonaniu zobowiązania upadłego ocenił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 sierpnia 2017 r., IV CSK 642/16, nie publ.). Do tego stanowiska odwołał się Sąd Apelacyjny uznając, że w ustalonym stanie faktycznym ma ono zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Pogląd ten nie pozostaje w sprzeczności z akceptowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego traktowaniem odstąpienia od umowy wzajemnej przez syndyka jako autonomicznej instytucji prawa upadłościowego, do której nie stosuje się skutków odstąpienia od umowy wzajemnej przez stronę, dokonanego na podstawie art. 491 k.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2011 r., IV CSK 47/11, nie publ., uchwałę z dnia 17 marca 2017 r., III CZP 108/16, OSNC 2017/11/124).

W podsumowaniu trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398 § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, 99 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

jw